במ:

שיביא שתי שערות דברי רבי רבי יוסי ברבי

יהודה אומר עד שיגיע לעונת נדרים מאי

לאו תנאי היא דרבי סבר הלכה היא בנזיר

ואע"ג דהגיע לעונת נדרים מדיר ליה ואזיל

עד דמייתי שתי שערות ור' יוםי ברבי יהודה

דאמר עד שיגיע לעונת נדרים סבר כדי

לחנכו במצות וכיון דנפיק מרשותיה תו לא

מיחייב אמרי לא דכולי עלמא הלכה היא

בנזיר והכא במופלא הסמוך לאיש קמיפלגי

רבי סבר שמופלא הסמוך לאיש דרבנז

ואתיא דאורייתא דחיא דרבנן ור' יוסי בר'

יהודה סבר ימופלא הסמוך לאיש דאורייתא

ואיבעית אימא דכולי עלמא כדי לחנכו

במצות ומופלא הסמוך לאיש דרבגן היא רבי סבר אתי חינוך דרבגן ודחי מופלא הסמוך לאיש דרבגן ור' יוסי בר' יהודה

דאמר עד שיגיע לעונת נדרים קסבר לא אתי

חינוך דרבנן ודחי מופלא הסמוך לאיש

רימא הני תנאי כי הני תנאי דתניא יימעשה ∘

ברבי חנינא שהדירו אביו בנזיר והביאו

לפני רבן גמליאל והיה רבן גמליאל בודקו

לידע אם הביא שתי שערות אם לא הביא

רבי יוסי אומר לידע אם הגיע לעונת נדרים

אם לאו אמר לו רבי אל תצמער לבודקני

אם קטן אני אהיה בשביל אבא אם גדול

אני אהיה בשביל עצמי עמד רבן גמליאל

ונשקו על ראשו אמר מובטח אני בזה

שמורה הלכה בישראל אמרו לא היו

ימים מועמים עד שהורה הוראה בישראל

בשלמא לרבי יוםי (6) בר' יהודה דאמר

עד שיגיע לעונת נדרים היינו דקאמר אם

קטן אני אהיה בשביל אבא (כי אלא

לרבי דאמר עד שיביא שתי שערות ואם גדול אני אהיה בשביל עצמי

אביו מדיר ליה היינו דקאמר אם קטן כו' ואם גדול אני אהא בשביל עלמי דמשמע שאין אביו יכול להדירו:

ג) וולידור יעב"דן, ד) ועי"

ג) נוכיות יעב אן, ו) נעי בתוייט אבות פייה מכייא דייה בן יייג למלות], ד) לייל

דיש, ו) [נדה פ"ה],

נוסחת הריב"ו

י, א] כתרין: ב] בן י"ב שנה: ג] מלי מדיר: ד] דהגיע:

ה] דהוי: ו] הקדיש: ז] קא סבר: ח] דהא אמר רבי:

הגהות הב"ח

(א) גמ' בשלמה לר' יוסי לה) גם כשנתה כל יים דאמר עד שיגיע כל"ל ותיבות בר' יהודה נמחק:

לניפוע פו ישרט תנחק. (כ) שם חני חהיה בשביל חבח ואם גדול אני אהיה בשביל עצמי חלח

איסורין דקלמר לאו

דקא משוי לה מליקה ואית בה: (ד) ד"ה עד

שיביה שתי שערות דהיינו

כן י"ג שנים ויום אחד הק"ד ואח"כ מ"ה עד שיגיע לעונת נדרים

דהיינו עד בן שנים

עשר שנה דמבן י״ב שנה ועד י״ג שנה אם הוא

יודע לשם מי: (ה) ד"ה

שיודע

מופלא וכוי שיודע להפליא ולומר וכו׳ דהיינו בן י״ב לשם מי: (ו) ד"ה אלא לרבי וכו׳

בח ב מיי׳ פי״א מהלי נדרים הל״ד סמג לאוין רמב טוש"ע יו"ד סי

הגהות התוספות 1. ל"ל דהא למאן דאית. 2. ל"ל די"ג. 3. ל"ל עד שיבית. 4. ל"ל בחותו יום שהדירו חביו. 5. ל"ל ולכך מחשה.

פי' הרא"ש

אשם תלוי בהמה: אף נקבה מביאה עוף על הספק כמו על הודאי: שכן . אסור א' ספק חולין בעזרה ובנקבה איכא ספק שני יבנקבה א כא ספק שנ איסורים חולין בעזרה ומליקת נבילה: דמיחזי כב' איסורי' דרבנז. תימה כב׳ איסורי׳ דרבנן. חימה דלכאורה משמע דררש׳ גמור׳ היא דהיקשא קא דריש וכן קי״ל בכולי תלמודא דחטאת העוף באה על ספק אפי׳ למאן . דאית ליה יש שחיטה לעוף מן התורה והיכי פריך מאיסור דרבנן. וצ״ל דררשה גמורה היא הספק והא דאינה [נאכל] היינו מדרבנז: עד שיגיע לעונת נדרים היינו מופלא סמוך לאיש כל שנת י"ג: הלכה הוי בנזיר. דאע"ג דהגיע לעונת נדרים מדיר ואזיל עד דמייתי ב׳ שערות ויצא מרשותו: וכיון דנפיק מרשותיה תו לא מחייב. דכל מצוה שהוא מחויב בה אין אביו מחויב לחנכו בה: קסבר מופלא סמוך לאיש דרבנן וקרא דכי יפליא אסמכתא היא: לימא הני תנאי כהני דחויה קאמר לימא. וכה"ג איכא בפ׳ כל שעה בתחלתו לימא מתני׳ דלא כר׳ יהודה ומסיק הכי . דאתייה כר׳ יהודה : והביאו לפני ר"ג לבודקו ביום שהדירו אביו והיה יותר מבן י"ג והביאו לבודקו מבן יי ג והביאו לבוזקו אם הביא כ' שערות: ר"י בר יהודה [אומר] לא כך היה המעשה אלא בשנת י"ג הדירו והביאו לבודקו אם היה יודע לשם מי נדר: אל תצטער לבודקני דממה נפשך אהיה נזיר או בשביל אבא או בשבילי והיינו ת"ק כרבי ור' יוסי כר"י בר הכא ר"י בר יהודה. בשלמא לר' יוסי בר יהודה אם קטז אני לעניז נדרים אם קטן אני לענין נודם שאיני יודע להפלות. ואם גדול אני לענין נדרים ויצאתי מרשות אבא: אלא

סו א מייי פ"ב מהלי אבורת לא. אמור מעלמך שלוה לא נקישם אם אמרת בוכר מירות הלמ"ו: שבו [איסור] אחד דחולין בעזרה קאכיל תאמר בנקיבה שיש שני איסורין חולין בעזרה ואיסור נבלה לכך מביאה חטאת העוף ואינו נאכל אלמא אית ליה ס דין שחיטה לעוף מן התורה וחולין שנשחטו בעזרה דאורייתא:

מתקיף לה רב אחא בריה דרב איקא דילמא תרין איםורין דרבנן. אכל דאורייתא לא הויין תרי איסורי דאין שחיטה לעוף מן התורה וחולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא ול"ע אם ההיקשא דרשה גמורה היכי קאמר לא אם אמרת בזכר שכן איסור אחד תאמר בנקבה שכן שני איסורין דרבנן הא אין משיבים בהיקש ויש לומר דודאי ההיקש דרשה גמורה לענין שיש תקנה לספק יולדת במה שמביאה חטאת העוף אבל מה שאמר התנא שאינו נאכל חומרא דרבנן הוא ומן התורה הוא נאכל דאין שחיטה לעוף וחולין בעזרה אין דאורייתא ורבנן החמירו למ"ד דאיתי ליה בעלמא חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא וקיימא לן בכל דוכתי דחטאת העוף בא על הספק ע"כ דרשה גמורה הוא שהרי מליקת העוף הוי כשחיטת חולין א] והכי מוכח כל הסוגיה כך

לשון רש"י (בכריתות דף ז:):

לימא כתנאי וכו' עד שיביא שתי שטרות, להיינו מיום י"ג שנה ויום אחד ואילך רבי יוסי בר׳ יהודה אומר עד שיגיע לעונת נדרים היינו שנת י"ג די"ב² שנה נדריו נבדקין: לאט"ג דהגיע לעונת נדרים [מדיר] ליה. דמופלא סמוך לאיש דרכנן דמן התורה הוא קטן וברשות אביו הוא: בירן דנפק דיה מרשותיה. בעצמו מלי לידור בנזיר אם ירלה תו לא מיחייב וכ"ע מופלא סמוך לאיש מדרבון: אתיא דאורייתא. מירות דאביו ודחי יניאתו מרשות אביו דלא הוי אלא מדרבנן ואפילו סמוך לאיש כי בדקינן ליה דיודע להפלות: ואיבעית אימא כ"ע כדי לחנכו ומופלא סמוך לאיש דרכנן. וקשה היכי מצי סבר בן לחנכו דבפרק שני דחולין (דף כח.) משמע דיש שחיטה לעוף מן התורה וח"כ היכי אכיל מליקה ול"ל דלהך לישנא נימא דנייתי ולא יאכל כמו חטאת העוף שבא על הספק גו [בפ' כל

שעה] (פסחים דף כה.): ליבוא הני תנאי בי הני. דפליגי אם מדירו [עד]: שתי שערות או עד שיגיע [לעונת נדרים ולימא] לאו דוקא דבזה ליכא שום דחוי וה"ל איכא דן בפרק כל שעה (שם דף לח.): והביאן לפני ר"ג לבדקו. פי' ר"ת באותו יום א הביאו לפני רבן גמליאל למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה וקאמר ח"ק לידע אם הביא שתי שערות אם לא הביא והיה יתר מבן י"ג שנה ויום אחד: רבי יוםי אומר. ובתוספתאו גרסינן ר' יוסי ב"ר יהודה: לידע

להזירו (0 סן האמר עד שיביא שתי שערות ביד האב להזיר את בנו: אם הגיע לעונת נדרים. שהיה יתר מי"ב שנה ויום אחד דנדריו נבדקין: אכזר לו רבי אל תצמער. אל תטרח לבדקני שהריני וזיר ממה נפשך אם קטן אני אהא בשביל אבי אם גדול אני אהא בשביל עלמי והשתא ס"ד דה"ק אם קטן אני לגבי קבלת נדרים דהיינו לפני הגעתי לעונת נדרים ואם גדול אני לענין קבלת נדרים דהיינו כשהגיע לעונת נדרים ולכך קמייתי⁵ הש״ס בשלמא לר′ יוסי ב״ר יהודה דאמר דאף מי שהגיע לעונת נדרים לא מלי

לא אם אמרת בזכר שכן איסור אחד תאמר בנקבה ששני איסורין מאי שני איסורין לאו איסור נבילה וחולין בעזרה מתקיף לה רב אחא בריה דרב איקא ודילמא מיחייב עליה משום דמיתחזי כתרין איסורין מדרבגן לימא כתנאי עד מתי מדיר את בנו בנזיר "עד

אמרת לא אם אמרת בוכר. לכך הוא נאכל: שכן. אין בו אלא איסור אחד דדילמא שומן הוא מאי דאכל והשתא קמייתי חולין לעזרה: תאמר בנקבה. דדילמא רוח הפילה או דבר שלא נתחייבה עליה קרבן וקא פגע בשני איסורין: מאי שני (ג). דקאמר דקא משוי

לה למליקה ואית בה איסור נבילה וחולין בעזרה אלמא דסבירא ליה לר׳ יוסי דשחיטת העוף מן התורה וחולין בעזרה מן התורה: ה"ג מחקיף לה רב אחא בר איקא דילמא. מאי שני איסורין אובתרין איסורין מדרבנן דאיסור מליקה ואיסור חולין בעזרה ליתא אלא מדרבגן: עד שיביה שתי שערות. דהיינו (ד) עד בן פשלש עשרה שנה דמבן י"ב שנה ועד י"ג שנה אם אדם יודע לשם מי נדר ולשם מי הקדיש דבריו קיימין והכי תנן במסכת נדה בפרק יולא דופן (דף מה:): מאי לאו סנאי היא. ורבי דאמר עד שיביא שתי שערות קסבר דהלכה היא בנזיר שהאיש מדיר את בנו בנזיר ומשום הכי גומדיר ליה עד שיביא שתי שערות ואע"ג דו שהגיע לעונת נדרים: ורבי יוסי בר' יהודה. סבר דטעמא לא הוי אלא כדי לחנכו במצות והילכך כיון דהגיע לעונת נדרים ונפיק ליה מרשותיה תו לא מיחייב לחנכו במלות והיינו דקאמר עד שיגיע לעונת נדרים: מופלא הסמוך לאיש. קטן שיודע (ס) להפלות ולומר ש בזמן שהוא סמוך לאיש ס דהיינו בן י"ג לשם מי נדר לשם מי חקידש: רבי סבר מופלא הסמוך לחיש מדרבנן הוח. דבודקין חת נדריו אם יודע למי נדר שמקיים את דבריו והילכך הלכה למשה מסיני היא בנזיר דהאב מדיר את בנו בנזיר אתי דאורייתא ודחי דרבנן: ור' יוסי ברבי יהודה סבר מופלא הסמוך לאיש מדאורייתא. נדרי מעליא הוו וכיון דמדאורייתא נפיק ליה מרשומיה דאב תו לא חיילי עלויה נדרי דאב. איש הוי מבן י"ג שנה ולא בפחות שלא מלינו בכל התורה שיהא קרוי איש בפחות מבן י"ג אבל בבן י"ג מלינו שקראו הכתוב איש כדכתיב (בראשית לד) ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי איש חרבו וגמירי שמעון ולוי בההיא שעתא בני י"ג שנה הוו

והרולה לחשוב ילא ויחשובד: ה"ג

ואיבעים אימא דכולי עלמא כדי

לחנכו במלות ומופלה הסמוך להיש

636

דרבנן ורבי. דאמר עד שיביא שתי שערות יודקסבר אתי חינוך

כו': רבי יוסי אומר לידע וכו' בשלמא לר' יוסי. דאמר האים

אינו מדיר את בנו אלא עד שיגיע לעונת נדרים: היינו דהאמר

אם קטן אני. שלא הגעתי לעונת נדרים אהא נזיר בשביל אבא

ואם גדול אני שהגעתי לעונת נדרים אהא בשביל עצמי: אלא לרבי.

הא אע"ג דהוי גדול דהגיע לעונת נדרים ברשותיה דאבוה קאי

רנשבורג

א] תד"ה מתקיף וכו׳ ורבנו וכו׳ והכי מוכח כל בעלמא וכו׳ עד לבסוף הוא הכי ברש"י דמ"ש כאו בכריתות טעות המגיהים כח נמצא קצת הכי כח נמצא קצת הכי רש"י ויעו"ש: וכו׳ בפרק כל שעה (דף נ״ב והוא ריש פרק יעו״ש בתוס׳ ד״ה לימה והמום׳ כחו לה ס"ל ושפיר אמר לימא ועי׳ לעיל לף ב ע"ב בתוס' ד"ה לימא. א"מ:

להזיכו דהאמר רבי עד גליון הש"ם גמ' לימא הני תנאי כהני תנאי. עי' לעיל דף ב ע"ב מד"ה לימא: הגהות מהר"ב

הפוגיא כך לשון רש"י. נ"ב עי' א"מ דמן ולמ"ד התום׳ אבל לפנינו לא נמנא בכרינות סעות התגיהים הוא דהתם כתב רש"י בענין אחר אבל בפסחים ב] ד"ה ואי בעית אימא וכו' וקשה היכי מצי סבר רבי לחנכו ובפרק שני דחולין משמע דסבר וכו׳ כנ״ל: ג] בא״ד נפרק כל שעה (דף כח). מן נפרק עד כח נמחק. ונ"ב דבסמוך כל"ל והוא בעמוד א'. א"מ: ד] ד"ה לימא שליינו דף לח דשם אמר ג"כ או דלמא וזהו הדחיי׳